

BỨC TỬ

Nguyễn Đông Giang, K19

Mén tặng những chiến sĩ QLVNCH - nđg

1

Khi bạo tàn đã bức tử giang sơn
Người lính miền Nam, bị khóa tay sau đó
Họ đi tù hay về đâu, không rõ
Chỉ biết trời Nam, lá rụng vô cùng!

Khi đài Sài gòn loan tin, miền Nam thất thủ
Người lính trận, gãy súng ở biên cương
Nghĩa khí thay! Họ đã cùng đường
Vẫn không đầu hàng

Khi Dương văn Minh trên đài, gọi kêu ra rả
Khi hồi ơi ! miền Nam bị cưỡng chiếm
Giọt lệ buồn, tuôn chảy khắp non sông
Anh lính miền Nam ngã ngựa giữa dòng
Bị lừa vào tù, sống thua súc vật!

2

Khi em hát bài ca biệt xứ
Người lính trận, không còn ở quê hương
Họ đi đâu... địa ngục hay thiên đường
Mẹ già vô ra, than dài thở ngắn!

Buộc lòng phải vượt biển, sống ly hương
Người lính già, thương mình, xa Tổ quốc

Cầm ly rượu, tủi thân mà khóc
Nước mắt đâu còn, tạ tội cố hương!
Chưa có mùa Xuân, cho người vọng quốc
Chỉ còn nổi nhà, trong trái tim khô
Chỉ còn quê hương bên đó... đồng bào
Và chiến địa... những ngày ta cầm súng.

Cali June 09

THANH THIẾU NIÊN ĐA HIỆU PHÁT BIỂU CỦA TỔNG ĐOÀN TRƯỞNG

Cao Xuân Thanh Ngọc, K14/2

- Kính thưa Ban Chấp Hành Tổng Hội CSVSQ/TVBQG VN;
- Kính thưa chú Nguyễn Văn Thiệt, K18 - Cựu Tổng Hội Trưởng Tổng Hội CSVSQ/TVBQG VN;
- Kính thưa chú Nguyễn Phước Ái Đình, K26 - Tân Tổng Hội Trưởng Tổng Hội CSVSQ/TVBQG VN;
- Kính Thưa Quý Phụ Nữ Lâm Viên cùng các anh chị em trong Tổng Đoàn Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu (TĐ/ TTNDH)

Hôm nay Thanh Ngọc đứng đây với tư cách là Tổng Đoàn Trưởng TTNDH của nhiệm kỳ 2022-2024. Trước hết, Thanh Ngọc xin cảm ơn Tammy Huỳnh đã lèo lái Tổng Đoàn trong suốt 4-5 năm qua và tạo dựng Đoàn TTNDH được vững mạnh như hôm nay! Thanh Ngọc cũng xin cảm ơn các anh chị trong Tổng Đoàn đã tin tưởng và giao trách nhiệm này cho Thanh Ngọc!

Con cháu Võ Bị TTNDH không những là các anh chị đang có mặt trong tối hôm nay nhưng bao gồm các anh chị em TTNDH trên khắp thế giới, và nhất là các anh chị em TTNDH

đang còn sinh sống tại quê nhà! Đây cũng là một lý do và là niềm ấp ủ của Thanh Ngọc là kêu gọi các anh chị em TTNDH hãy cùng nhau “Tự Thắng Đề Dấn Thân”, cùng về sinh hoạt với Tổng Đoàn và các anh chị em TTNDH.

Cô Cao Xuân Thanh Ngọc (bên trái), Tổng Đoàn Trưởng và Ban Chấp Hành Nhiệm Kỳ 2022 - 2024.

Là con cháu Võ Bị, chúng ta hãy luôn nhận thức rằng chính nghĩa VNCH là ánh đuốc và cũng là sức mạnh vô biên để giúp chúng ta tiếp tục dấn thân, nối gót Cha Ông tiếp tục con đường đấu tranh chống Cộng Sản! Chúng ta cần phải đoàn kết để giúp chúng ta giữ vững ý chí của mình trong mọi hoàn cảnh khó khăn! TTNDH cần phải luôn học hỏi từ cha ông của chúng ta tinh thần hy sinh gánh vác và nhất là giữ gìn tinh thần Võ Bị không phai nhạt.

Xin Kính Chào và Kính Chúc Đại Gia Đình Võ Bị được dồi dào sức khỏe. Xin Chúc Mừng Đại Hội Võ Bị Toàn Cầu Lần Thứ XXII đã thành công mỹ mãn!

Good evening to all,

We are gathering here tonight, after being locked down by COVID-19 for the past two years, as Descendants of the Vietnamese National Military Academy of Da Lat Graduates.

My name is Christina Cao and I am a newly appointed President for Da Hieu Youth. I would like to express my sincere appreciation for your trust and support. The Vietnamese National Military Academy of Da Lat Descendants are not those of us who are present in this room tonight, but rather all of Vo Bi Descendants from around the world, including Viet Nam. One of my missions is to ask and encourage you to join and help us to continue carrying on the torch that our Fathers have lighted up for us! Let us continue their mission of fighting for the Freedom and Democracy for Viet Nam. Thank you very much!!!

*Các anh chị TTNDH, tại buổi lễ chào cờ sáng Thứ Bảy,
Ngày 2 tháng 7, 2022.*

Về Quê Ngoại

Ngân Ánh

Về quê ngoại đầu hàng mù u cũ
Cầu Kiềm Lâm gầy nhíp từ bao giờ
Con nước buồn về Giao Thủy bơ vơ
Đây núi Lữ quê ta ngày trở lại

*Anh ở bên này quê hương xứ Đại
Về Vĩnh Trinh cách trở một dòng sông
Nhớ năm xưa em má thắm môi hồng
Bao trai trẻ đã phải lòng ngọc ngà*

Anh trở lại với bao niềm u uẩn
Thơ đầy hồn không viết hết một câu
Anh băng khuâng nhìn bãi cát còn dâu
Nghe trong gió tiếng kinh cầu cứu khổ

*Anh trở lại quê hương miền trung thổ
Lòng mang mang không khóc mắt sao cay
Bởi vì anh đâu nghĩ có một ngày
Qua bến cũ nghe còi lòng tan nát*

Anh đứng đợi con đò ngang bến cát
Nương dâu chiều theo gió cũng đong đưa
Anh về đây tìm lại chút hương thừa
Hương kỷ niệm của một thời quá vãng.

Tên Điệp Viên Vũ Ngọc Nhạ

Đặng Kim Thu, K19

(tiếp theo)

Vào đầu năm 1966, chiến tranh bộ phát dữ dội. Quân số Mỹ ở Việt Nam đã tăng lên 180.000 quân. Những trận đánh đẫm máu giữa quân ta và VC, xảy ra trên toàn cõi miền Nam, như Ba Gia, Đồng Xoài, Pleime, Dầu Tiếng, Đức Cơ,...

Tướng Thiệu và Kỳ dời từ Dinh Gia Long qua Dinh Độc Lập (vừa mới khánh thành).

Trung tuần tháng 3/ 66, Linh Mục Hoàng Quỳnh báo cho tên Nhạ biết:

- Con nên chuẩn bị tiếp một vị khách. Ông này là Linh Mục Tuyên Ủy Hải Quân Hoa Kỳ. Ông muốn tiếp xúc với con.

- Ông ta người như thế nào?

- Con chớ lo lắng, linh mục này rất dễ mến. Ông có trí nhớ như một quyển tự điển, tính tình vui vẻ, cởi mở, dễ gây cảm tình với mọi người. Ông ta tên là O'Connor.

- Nhưng mình chưa biết rõ ông ấy có nhiệm vụ gì tại Việt Nam. Nhạ thắc mắc.

- Rồi sau sẽ biết.

Linh Mục Quỳnh đáp lại và đưa tên Nhạ tới Phòng Tuyên Ủy Công Giáo, trong Bộ Tư Lệnh Hải Quân ở bến Bạch Đằng. Linh Mục O' Connor vui vẻ bước ra bắt tay hai người, rồi nhã nhặn tự giới thiệu. Sau đó Linh Mục Quỳnh giới thiệu Nhạ:

- Đây là Giáo Sư Nhạ, người giúp đỡ Trung Tướng Thiệu rất nhiều.

- Qua lời Linh Mục Quỳnh, tôi nghe tiếng Giáo Sư đã lâu, nay mới có dịp gặp mặt. Tôi có ý kết thân với giáo sư lâu dài để mình tao đổi với nhau những chủ đề nghiên cứu về thần học.

Linh Mục Quỳnh cố ý để Nhạ lại tự do nói chuyện với Linh Mục O' Connor. Ông hết sức cởi mở:

- Chúng ta sẽ thảo luận thẳng thắn. Do đó, tôi nói rõ nhiệm vụ của tôi ở Việt Nam.

Điều này tôi chưa nói với ai, ngoại trừ Linh mục Quỳnh và Giáo Sư. Tôi là Đặc Phái Viên của Hồng Y Spellman. Tổng Thống Mỹ phái tôi sang đây tìm hiểu tình hình tại chỗ, để giúp ông ta có một quyết định chính xác.

- Tôi rất hân hạnh được nghe Linh Mục giải thích.

- Theo quan niệm của Tổng Thống Johnson, mỗi bang giao giữa Hoa Kỳ và VNCH bắt đầu qua giai đoạn mới. Hoa Kỳ trực tiếp điều hành và chịu trách nhiệm về chiến tranh Việt Nam, sẽ chiến đấu sát cánh bên cạnh quân đội VNCH. Ý niệm này của Tổng Thống Johnson đã gây ra nhiều bất đồng quan điểm với Quốc Hội Mỹ, với các thành phần phản chiến, và đối lập. Vì thế Tổng Thống muốn có một phúc trình trung thực về tình hình VNCH. Tôi phục vụ độc lập. Ngoài nhiệm vụ do Tổng Thống Johnson và Hồng Y Spellman ủy thác, tôi chịu

*Hồng Y Spellman
(1889-1967)*

trách nhiệm với chính mình. Hiện tôi rất cần Giáo Sư cộng tác với tôi, giúp tôi tìm hiểu thêm nhiều khía cạnh thiết yếu mà người khác không thể giúp. Giáo Sư có kinh nghiệm quan sát chính trường Việt Nam. Hơn thế nữa, Giáo Sư hiện tận tình giúp đỡ cho Tướng Thiệu, mà giờ đây được xem như là Quốc Trưởng VNCH.

Tên Nhạ mừng thầm trong bụng. Quen được Đặc Phái Viên Hồng Y Spellman là cơ hội ngàn năm một thuở, như nhận được kho báu. Y nhún nhường:

- Linh mục khen tôi quá lời. Tôi chỉ làm theo lệnh của Cha Quỳnh. Nhưng ngài đã đặt tin cậy nơi tôi, tôi hứa sẽ làm tròn những gì ngài giao phó.

Nhạ đổi giọng xưng hô:

- Cha đang nhận một nhiệm vụ nặng nề. Cha cho phép con bày tỏ cảm nghĩ thâm kín của con đối với chính phủ Hoa Kỳ. Tâm trạng của con bị ám ảnh vì cái chết của hai ông Diệm - Nhu. Ông Diệm yêu tổ quốc, thanh liêm, đạo đức. Chỉ vì bất đồng quan điểm mà Chính Phủ Hoa Kỳ ám sát ông. Nếu con suy luận không lầm thì Giáo Hội Hoa Kỳ phải cùng chung trách nhiệm với Chính Phủ Mỹ về ba cái chết của ba ông Diệm, Nhu, Cần. Con liên hệ chặt chẽ với ông Diệm và Ông Nhu trong quá khứ. Hiện tại, định mệnh xui khiến con bị ràng buộc vào nhà lãnh đạo đương thời là Trung Tướng Nguyễn Văn Thiệu.

Linh mục O'Connor đổi sầm nét mặt nói:

- Tôi thông cảm và chia xẻ tâm trạng thùy chung của Giáo Sư dành cho Tổng Thống Diệm. Hồng Y Spellman, người đỡ đầu cố Tổng Thống Diệm cũng rất ân hận về chuyện đó. Rút kinh nghiệm, Tổng Thống Johnson đã thành lập một "*Ủy Ban Chuyên Trách Về Vấn Đề Việt Nam*". Hồng Y Spellman trực tiếp điều hành.

- Đại Sứ Cabot Lodge vừa mới trở lại Việt Nam. Người Công Giáo chúng con không nghĩ tốt về ông ấy.

- Ông Lodge bây giờ là người của ông Johnson, không còn là nhân viên của cố Tổng Thống Kennedy nữa. Lẽ dĩ nhiên, chính sách mà ông ta thi hành tại Việt Nam phải theo sách lược của Tổng Thống Johnson.

Câu chuyện tới đây phải tạm gác lại, vì Linh Mục Quỳnh lái xe tới để chở Nhạ về.

Không lâu sau đó, Linh Mục O'Connor đến Sứ Đạo Bình An thăm Linh Mục Quỳnh và "Ông Giáo" Nhạ, vốn đã là bạn thân với nhau. Thành kiến và ác cảm của người Mỹ đối với ông Quỳnh đã bị Linh Mục O'Connor dùng tình cảm chinh phục nên ông Quỳnh trở nên quý mến ông O'Connor.

Hai ông thường ngồi tâm tình suốt cả ngày. Vì Linh Mục O'Connor rất thích tìm hiểu tập quán của dân tộc Việt Nam và tính tình mộc mạc không khách sáo. Khi có dịp trả lời những câu hỏi lui về dĩ vãng của đời mình, Linh Mục Quỳnh ngồi nói suốt đêm không biết mệt. Thường thì khi kết thúc câu chuyện, Linh Mục Quỳnh hay nói:

- Cả đời tôi, tôi không làm gì nên tội. Khi trả xác lại cho đất, tôi về với Chúa. Nhưng khi đã ở trên nước Chúa, bỏ lại trần gian một nước bị Cộng Sản thống trị tôi rất đau lòng.

Tên Nhạ khéo kích động Linh Mục O'Connor nói lên sự thật bằng cách dùng những câu nghịch lý để chọc tức để ông ta có những sơ hở mà khai thác. Nhưng Linh Mục O'Connor là hàng tay tổ thận trọng. Những gì cần nói, ông nói thao thao bất tuyệt. Những gì cần giữ kín, cay miệng ông cũng không nói.

Tên Nhạ nhân danh một con chiên tận tụy hy sinh cho Công Giáo, yêu cầu Linh Mục O'Connor giúp đỡ Nhạ bồi dưỡng tinh thần, giữ vững niềm tin để hết lòng lo cho giáo hội. Nhạ kể lể về nền chính trị Việt Nam hiện thời rất rối loạn, nên rất cần biết rõ chủ trương của Giáo Hội Hoa Kỳ, rồi dựa theo đó mà dẫn dắt giáo dân Việt Nam.

Nhạ còn yêu cầu Linh Mục O'Connor thông báo các hoạt động quân sự Mỹ, chiến lược của họ và Việt Nam phải làm gì

trong giai đoạn tới. Nhạ lấy tư cách là nhân viên tham mưu, là bạn ông Thiệu, nói với O'Connor dung lời của Thánh Kinh: *“Sẵn sàng hy sinh mạng sống của mình cho bạn; trên cương vị bạn cùng khuyến hướng chính trị.”*

Nhạ nói sẽ ở bên cạnh ông Thiệu để hỗ trợ chống Cộng Sản theo binh thuyết của Mỹ vạch ra. Vì vậy, Linh Mục O'Connor nên cố vấn Chính Phủ Hoa Kỳ bảo vệ ông Thiệu tới đa, đừng để tai họa xảy ra cho ông Thiệu giống như trường hợp của ông Diệm. Muốn ông Thiệu thực hiện đúng đắn chủ trương đường lối của Hoa Kỳ, O'Connor tốt hết là bày tỏ thiện chí cộng tác trực tiếp với Nhạ. O'Connor đã hứa sẽ làm theo ý kiến của Nhạ.

Một hôm, Linh Mục Quỳnh tâm tình với Nhạ:

- Thời gian gần đây, Linh Mục O'Connor tỏ ra quý mến con, Ông ta nói rằng con là người có bản lãnh chính trị sâu sắc, trình độ thần học cao siêu, phân tách sự kiện chính xác, có khả năng phục vụ hữu hiệu cho Giáo Hội VN. Linh mục O'Connor hứa sẽ giúp con thu thập thêm kiến thức về quân sự để con yểm trợ đắc lực cho ông Thiệu.

Vài hôm sau, O'Connor tiết lộ cho Nhạ về tình hình lãnh đạo tại Tòa Bạch Ốc Hoa Kỳ. Theo đó, hiện có rất nhiều quan điểm đối lập, dị biệt trong các ý kiến tranh luận về chính sách chống Cộng tại Việt Nam. Phe dân sự và quân sự đang kịch liệt chống đối nhau. Tướng Westmoreland quyết định đem Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ án ngữ dọc theo bờ biển Quân Khu 1 và Quân Khu 2. Giai đoạn kế tiếp là hành quân hỗn hợp “Lùng và Diệt Địch”.

Hoa Kỳ muốn giải quyết chiến tranh chớp nhoáng dựa trên ưu thế về hỏa lực và phương tiện cơ giới hiện đại. Qua một phần giải thích của O'Connor đầu năm 1966, Nhạ đã có một khái niệm tổng quát về căn bản chiến lược của Hoa Kỳ áp dụng tại Việt Nam.

Liên lạc giữa Nhạ và O'Connor ngày thêm thân thiết. Linh

mục O'Connor kín đáo, không muốn công khai tiếp xúc với ông Thiệu, mà thường lui tới gặp gỡ Linh Mục Quỳnh và Nhạ.

Một hôm O'Connor đề nghị với Nhạ:

- Nếu không có gì trở ngại, xin Giáo Sư giới thiệu tôi với Khâm Sứ Angelos Palmas. Linh Mục Quỳnh có cho tôi biết Giáo Sư là người được ông Khâm Sứ thương mến.

- Con thấy không có gì trở ngại. Có thể cha là một Linh Mục Mỹ đầu tiên được Khâm Sứ tiếp kiến. Cha cứ định giờ, con sẽ trình với Khâm Sứ trước. Nhạ nói.

- Trước tiên, nhờ Giáo Sư chuyển lên Khâm Sứ danh thiếp của tôi, vấn an sức khỏe ông. Riêng ngày thăm viếng, tôi sẽ nói chuyện với ông sau.

Ông Khâm Sứ nhận được danh thiếp của Linh Mục O'Connor tỏ ý vui mừng, hỏi Nhạ:

- Cha đáp lễ như thế nào cho phải đạo?

- Theo con hiểu, Linh Mục O'Connor rất mong được sự thông cảm của Khâm Sứ. Vậy con trình Cha cứ viết danh thiếp đáp lễ là đủ rồi.

Khi được Nhạ trao tấm danh thiếp, Linh Mục O'Connor tươi cười:

- Lần đầu tiên trọng òi, tôi giao thiếp với cha bề trên của Tòa Thánh Vatican. Tôi rất vui được ông Khâm Sứ hồi âm.

Với nhiệm vụ làm con thoi giữa Sài Gòn – Washington, O'Connor bay về Mỹ báo cáo tình hình. Tháng 8/ 1966, O'Connor trở lại Sài Gòn. Thấy nét mặt rạng rỡ của ông, Nhạ liền khai thác:

- Washington quan niệm thế nào về chiến lược của Tướng Westmoreland áp dụng từ đầu năm tới giờ?

- Tòa Bạch Ốc và Ngũ Giác Đài nhận định rằng Việt Cộng sẽ thua và VNCH sẽ thắng. Tuy nhiên, mâu thuẫn giữa Cabot Lodge và Westmoreland càng trở nên trầm trọng.

- Lodge báo cáo tình hình bi quan, trong khi Westmoreland báo cáo ngược lại?

- Đúng vậy! Đại Sứ Lodge còn nói rằng gần 400 cuộc hành quân hỗn hợp Việt Mỹ trong sáu tháng qua coi như “đã tràn xe cát”, không đánh tan nổi một sư đoàn chính quy Việt Cộng. Quân số của các đơn vị VNCH bị hao hụt nhiều, không kịp bổ xung tân binh.

- Tổng Thống Johnson quan niệm như thế nào?

Suy nghĩ một lúc, Linh Mục O'Connor trả lời:

- Tổng Thống cho rằng chiến tranh Việt Nam kỳ quái, không theo quy ước, không chiến tuyến, không nhận diện được kẻ địch vì địch lẫn trong dân. Nội bộ chính Phủ Hoa Kỳ chia năm xẻ bảy, tình trạng xã hội bất ổn. Trong khi đó, các tướng quân sự cương quyết đòi tăng thêm quân, đòi leo thang oanh tạc Bắc Việt. Ngay cả Bộ Quốc Phòng và Hội Đồng An Ninh Quốc Gia cũng đồng ý với phe quân sự.

- Những viên chức đó là ai?

- Thí dụ như ông George Bundy và ông MacNamara. Chính họ thuyết phục Tổng Thống Johnson tiến đến chỗ có cái nhìn lạc quan về tình hình Việt Nam. Họ lượng định, để thắng Việt Cộng, Hoa Kỳ cần gửi qua Việt Nam khoảng 500 ngàn quân. Ông MacNamara thì nói chỉ cần 450 ngàn là đủ. Phe điều hâu đông hơn phe bò câu nên Tổng Thống quyết định tăng quân số lên 500 ngàn.

Khuyh hướng gia tăng quân số có ngụ ý đượng đầu với ứng cử viên Nixon, Đảng Cộng Hòa, đưa ra khẩu hiệu: ***“Dùng sức mạnh quân sự tối đa để nhanh chóng kết thúc chiến tranh Việt Nam.”***

- Hiện nay chúng ta phải làm gì, trong khi chờ Tổng Thống Mỹ gửi thêm quân sang Việt Nam?

- Giáo Sư khời lo. Theo Tướng Westmoreland, các cuộc hành quân phản công và giữ đất đai đợt hai chắc sẽ thành công

hơn. Chỉ tiếc một điều, Hoa Kỳ đã phá bỏ Ấp Chiến Lược do ông Ngô Đình Nhu xây dựng.

- Như vậy con có thể hiểu Hoa Kỳ sẽ tái xây dựng lại Ấp Chiến Lược?

- Gần đúng như vậy, “Maquis dans maquis.” (Đánh Du Kích trong du kích.)

- Con chưa hiểu ý cha?

- Mai một sẽ trở lại câu truyện. Bây giờ còn quá sớm.

Linh Mục O'Connor nhảy qua đề tài khác:

- Thời gian ở bên Mỹ, tôi đã thảo luận rất nhiều với Hồng Y Spellman. Chính vì lý do đó hôm nay tôi tới thăm Giáo Sư. Tôi đã giới thiệu Giáo Sư với ngài. Trong nay mai, ngài hứa khi thăm Việt Nam sẽ gặp Linh Mục Quỳnh và Giáo Sư.

Nhưng chương trình có nhiều thay đổi vào giờ chót. Linh mục bề trên tới Sài Gòn không phải là Hồng Y Spellman mà là Hồng Y Pignedoli của Tòa Thánh Vatican, do Giáo Hoàng Paul VI chỉ định sang chúc phúc cho Việt Nam.

Hồng Y Pignedoli mời các giám mục Việt Nam, mở cuộc họp thảo luận về bài giảng của Giáo Hoàng:

- “Phải uyển chuyển với tình hình, với thời đại con người. Giáo Hội Việt Nam cố gắng vượt khỏi đoạn đường bế tắc của Hoa Kỳ.”

Giáo Hoàng chính thức nhắc nhở giáo dân hãy nỗ lực kiến tạo hòa bình cho Việt Nam bằng giải pháp chính trị, ngưng đổ máu.

Nhận được báo cáo của Nha, Bộ Chính Trị Hà Nội đặc biệt chú tâm nghiên cứu chủ trương của Cộng Đoàn Vatican tại Việt Nam và nội dung chỉ đạo của Giáo Hoàng. Đồng thời, Nha cũng đề nghị thành lập các phong trào phản chiến, phong trào đòi hòa bình, phụ nữ đòi quyền sống,... Mục đích của y là làm cho hậu phương rối loạn, trật tự xã hội xáo trộn, tinh thần

chiến đấu của binh sĩ bị sút giảm.

Ngày 24 tháng 10 năm 1966, Phi Luật Tân mở hội nghị thượng đỉnh gồm bảy quốc gia tại Manila với đề tài: “Hòa Bình và Tiến Bộ ở Á Châu - Thái Bình Dương.”

Cùng thời gian, Tổng Thống Johnson viếng thăm căn cứ Cam Ranh. Ông tuyên bố sẽ gia tăng viện trợ tối đa cho VNCH, ngõ hầu sớm chiến thắng trong cuộc chiến tự vệ chống Cộng Sản Bắc Việt.

Cuối tháng 10, 1966, Linh Mục O'Connor trở lại thăm Giáo Sứ Bình An. Gặp Nhạ, ông hỏi:

- Ông Thiệu có ý nghĩ gì về Hội Nghị Thượng Đỉnh Manila và lời phát biểu của Tổng Thống Johnson tại Cam Ranh?

- Chủ trương chống Cộng quyết liệt của ông Thiệu được Hội Nghị nhiệt liệt ủng hộ. Theo ông Thiệu, từ nay VNCH không còn chiến đấu đơn độc nữa.

Đột ngột O'Connor đặt câu hỏi:

- Ông Thiệu nghĩ thế nào về “thánh lệnh” của Giáo Hoàng, do Hồng Y Pignedoli vừa chuyển đến Giáo Hội Việt Nam?

Bị hỏi bất ngờ, Nhạ hơi bối rối. Dù Ông Quỳnh và Nhạ có tình giầu nhem chuyện này, nhưng O'Connor vẫn biết rất rành mạch, nên buộc lòng phải nói lại tất cả:

- Con có thông báo cho ông Thiệu đầy đủ chi tiết buổi họp giới hạn và mật. Chỉ có vài nhà lãnh đạo tối cao của Giáo Hội Việt Nam được phép tham dự. Ông Thiệu có chủ trương riêng,

*Trung Tướng Nguyễn Văn Thiệu,
Chủ Tịch Ủy Ban Lãnh Đạo quốc
Gia (1965-1967).*

chẳng theo đường lối của Vatican II vì ông cho rằng Việt Nam là tiền đồn của thế giới tự do chống Cộng Sản bành trướng.

Linh Mục O'Connor nói:

- Tôi hết sức sùng kính Cha Paul VI. Hàng triệu người trên trái đất cảm thấy bình an qua công cuộc vận động hòa bình của Giáo Hoàng. Tuy nhiên, đó chỉ là cái nhìn bao quát. Ở Việt Nam, hoàn cảnh xảy ra đối với mỗi vấn đề có khác biệt. Trên lương tâm của một linh mục, tôi xác nhận Tổng Thống Johnson không phải là người có tư tưởng phát động chiến tranh hoặc giải quyết vấn đề Việt Nam bằng chiến tranh. Qua nhiều năm, Hồng Y Spellman cũng từng mưu cầu hòa bình cho Việt Nam. Tuy nhiên, mọi giải pháp đều vô hiệu khi Hà Nội quyết tâm dùng quân sự để chiếm trọn miền Nam. Cội nguồn sâu xa của cuộc chiến tàn khốc này nảy mầm từ tham vọng Hà Nội muốn thôn tính VNCH. Vấn đề là Hà Nội phải dừng bước xâm lăng, từ đó nền hòa bình sẽ lộ dạng ngay.

Nghe xong, tên Nhạ nói:

- Là con chiên của Chúa, con không dám vô lễ xét đoán thánh lệnh truyền phán của Thánh Cha. Con cảm thông bản khoăn, lo lắng của cha. Con vẫn hiểu, đánh bại ý đồ xâm lược của Cộng Sản Bắc Việt không mấy khó khăn. Tuy nhiên, cuộc chiến sẽ kéo dài, gây tổn hại hàng triệu sinh mạng của cả đôi bên. Sự thực đó mới chính là điều lo âu của Giáo Hoàng. Vì thế ngài mới kêu gọi hai bên ngồi vào bàn hội nghị tìm giải pháp hòa bình cụ thể cho Việt Nam. Trái lại, tăng cường quân sự, đổ quân thêm vào Việt Nam mức độ tàn phá của chiến tranh sẽ vô cùng khủng khiếp.

Như cha đã biết, hội tháng 7-1966, Hồ Chí Minh đã ra lệnh tổng động viên. Bắc Việt đã công khai đẩy mạnh hoạt động của họ dọc theo Quốc Lộ 9, trải dài từ phía Đông Trường Sơn, khiến các nhà cầm quyền VNCH lo âu.

Tên Nhạ dừng lại để dò phản ứng của Linh Mục Tuyên Úy. O'Connor điềm nhiên phân tích:

- Vấn đề quan trọng là Hoa Kỳ đã đặt hết danh dự vào cuộc chiến này. Chúng ta đang gặp một địch thủ đầy mưu mô, hiểu chiến. Sau lưng họ lại có Liên Xô và Trung Cộng tận lực yểm trợ chiến tranh xâm lược miền Nam của Bắc Việt. Hoa Kỳ không được phép thua vì tin vào sức mạnh quân sự của mình. Đợt phản công vừa qua quân đội Mỹ không thành công vì Tổng Thống Johnson quá kềm chế quyền sử dụng quân sự của Westmoreland tại chiến trường.

- Mới đây, ông Thiệu có nêu sáng kiến để mau chóng kết thúc chiến tranh, giải pháp tốt nhất là đổ bộ qua Vĩ Tuyền 17 tấn công Bắc Việt, như Hoa Kỳ đã từng thực hiện ở Triều Tiên năm 1951. Vũ Ngọc Nhạ nói.

- Ông Thiệu khá thiên cận khi nhìn thế giới ở đầu thập niên 60. Không lực và Hải lực của Hoa Kỳ có khả năng áp đảo Bắc Việt. Tuy nhiên, cốt yếu là chấm dứt chiến tranh ở miền Nam trước đã. Chúng ta xây dựng tuyến phòng thủ ở Quốc Lộ 9 nhằm cắt đứt đường mòn Hồ Chí Minh, chặn đường tiếp tế của Bắc Việt, không cho Việt Cộng vào Nam. Chúng ta mở cuộc hành quân thẳng vào các mật khu bất khả xâm phạm của Việt Cộng. Các biện pháp vừa kể sẽ thực hiện trong năm nay.

- Con vẫn chưa hiểu câu nói của cha hôm trước. “Maquis dans maquis.” Có phải là chúng ta lập căn cứ du kích ngay trong lòng địch?

- Hãy coi như vậy. Linh Mục O'Connor cười đáp.

- Con thấy hơi khó.

- Có biện pháp chấm dứt chiến tranh nào dễ đâu?

Tên Nhạ giả vờ như chưa hiểu rõ, buộc lòng O'Connor phải giải thích thêm:

- Chúng ta đột nhập sâu vào chiến khu của Việt Cộng, xây dựng căn cứ trong lòng địch, rồi mở rộng tầm kiểm soát theo kiểu vết dầu loang; đánh chớp nhoáng, khai triển nhanh ở giữa vùng kiểm soát của địch

- Đây là chiến thuật mới? Nhạ tỏ vẻ như thấu hiểu vấn đề.

- Ta sẽ bàn thêm khi đem ra thực hiện. Còn bây giờ có chuyện quan trọng hơn. Hồng Y Spellman sẽ tới Việt Nam vào Giáng Sinh này.

- Vậy là giáo dân Việt Nam phần khởi biết chừng nào.

- Ngài là Tổng Tuyên Úy Quân Đội Hoa Kỳ nên hằng năm ngài chủ tế lễ Giáng Sinh cho quân đội. Năm nay ngài dành vinh dự đó cho binh sĩ Mỹ đang tham chiến tại Việt Nam.

O'Connor báo cho Nhạ biết, Hồng Y Spellman chấp thuận cho Nhạ gặp riêng Ngài trong lúc dùng “coctail”, sau khi chủ lễ Giáng Sinh khoảng 15 phút vì còn phải dành thời gian đàm luận với ông Thiệu trước khi rời Việt Nam.

Đây là dịp bằng vàng cho một điệp viên, Nhạ cần bình tĩnh để khai thác tối đa tin tức khi gặp gỡ Hồng Y Spellman.

Thật ra ảnh hưởng của Vatican đối với ông Thiệu chỉ về mặt tinh thần. Giáo Hội Hoa Kỳ mới đích thực có thẩm quyền “chăm diêm” sự nghiệp của ông Thiệu.

Nghe tin Hồng Y Spellman tới thăm, Tổng Thông Thiệu rất mừng vì chức vụ Tổng Thống VNCH lọt vào tay ai sẽ có kết quả sau cuộc viếng thăm này.

Khi thăm Linh Mục Quỳnh, Hồng Y Spellman chúc phước ngắn gọn, không nặng nề, rồi đi thẳng vào câu chuyện với thái độ thân mật, nhưng có uy quyền:

- Linh Mục O'Connor đã ca tụng tài chần chiên của cha Tổng. Nay được gặp, thấy sức khỏe của cha còn dồi dào, tôi rất mừng. Cầu mong cha sớm đạt được nguyện vọng đem lại hòa bình cho Việt Nam của cha.

Quay sang Nhạ, bất ngờ Hồng Y Spellman hỏi:

- Chính Giáo Sư là Cố Vấn của Quốc Trưởng Nguyễn Văn Thiệu?

- Giáo hội giao cho con bốn phận đó. Con rất vui mừng

nhận lãnh trách nhiệm.

Hồng Y Spellman đặt tay lên vai Nhạ khích lệ:

- Từ nay trở đi, hãy ghi nhớ lời tôi cam kết. Tôi sẽ làm tất cả để không phạm sai lầm thứ hai, như trường hợp đối với ông Diệm, đối với một tín đồ Thiên Chúa Giáo đang giữ vai trò Quốc Trưởng VNCH. Giáo Sư hãy yên tâm lo bổn phận của mình.

- Nhưng con có được phép biết chủ trương của Giáo Hội Hoa Kỳ. Họ sẽ thích nghi với hoàn cảnh của Việt Nam như thế nào?

Chỉ về phía O'Connor, Hồng Y Spellman nói:

- Sứ giả của tôi luôn ở bên cạnh Nhà Thờ Bình An. Giáo Sư cần thắc mắc điều chi cứ hỏi trực tiếp.

Khi Hồng Y Spellman bước ra xe, O'Connor báo tin mới nhất cho Nhạ:

- Chậm nhất là sáu tháng nữa, VNCH phải tổ chức bầu cử Tổng Thống và Quốc Hội.

- Nếu như vậy, chắc chắn Giáo Hội Việt Nam sẽ bảo đảm ông Thiệu đắc cử.

- Hãy đợi Hồng Y tiếp xúc với ông Thiệu. Tôi sẽ thảo luận với Giáo Sư thêm.

Qua ngày hôm sau, Nhạ vô nhà thờ Phát Diệm gặp Linh Mục Nhuận (chủ lễ cho ông Thiệu hàng tuần), thông báo thời giờ Hồng Y Spellman tới dinh Độc Lập.

Sau đó, tên Nhạ đi gặp Nguyễn Văn Hòe, vì đây là một dịp thuận lợi để cây Hòe vô dinh Độc Lập. Nhạ nói cho y nghe những tin quan trọng nghe được từ O'Connor và biểu Hòe khuyên ông Thiệu nên cố gắng thu phục cảm tình của Hồng Y Spellman, đồng thời gây uy thế cho giáo hội.

Nhạ viết thư gửi cho Linh Mục Nhuận nhờ tiến dẫn Hòe với ông Thiệu, vì y là người của Trung Ương Công Giáo Đại

Đoàn Kết. Cuối thư tên Nhạ ghi thêm:

- Vì việc khẩn cấp, xin cha đưa Hòe vào trình diện ông Thiệu càng sớm càng tốt.

Tới dinh Độc Lập, Hòe chờ khá lâu mới được gặp Linh Mục Nhuận, Sau khi đọc thư của Nhạ, Linh mục Nhuận bèn đưa thư cho ông Thiệu. Vì tới giờ tiếp Hồng Y Spellman, ông Thiệu ra lệnh Sĩ Quan Tùy Viên Nhan Văn Thiệt đưa Hòe tới dinh quốc khách chờ. Nhạ nghĩ rằng nếu Hòe lọt được vào dinh Độc Lập thì Huỳnh Văn Trọng, Lê Hữu Thúy,... sẽ được Nhạ cài vào sau.

Cạnh tranh với ông Kỳ về chức vụ tổng thống, Tướng Thiệu sẵn sàng thu nạp thêm người, bất cứ ai có khả năng giúp đỡ ông đạt nguyện vọng, để tạo sức mạnh cho mình.

Khi Hồng Y Spellman ra về, không kịp thay quần áo, ông Thiệu để nguyên bộ lễ phục vội vã đi đến dinh Quốc Khách tiếp Hòe.

Với cử chỉ thâm mật xem như người nhà, ông Thiệu kéo Hòe vào phòng riêng, tự tay rót nước trà cho Hòe. Hòe tường trình tỉ mỉ những điều Nhạ dặn. Ông Thiệu phần khởi kể lại cho y nghe về chi tiết buổi gặp gỡ với Hồng Y Spellman. Buổi họp diễn ra quá mức thành công và bảo Hòe về kể lại cho Linh Mục Quỳnh và Nhạ nghe, và đồng thời gửi lời cảm ơn Nhạ đã tận tình giúp đỡ ông.

Nhạ hiểu rõ tâm trạng lạc quan của ông Thiệu. Tất cả quyền lực giờ đây hoàn toàn nằm trong tay ông Kỳ. Vai trò của ông Thiệu chìm lìm trong sinh hoạt quốc gia. Ông Thiệu căng thẳng, phập phồng lo sợ Hoa Kỳ loại ông ra khỏi chính trường và đưa Kỳ lên làm Tổng Thống. Nhưng qua sự lựa chọn của Spellman thì ông Thiệu đã “trùng tuyển”. Tuy nhiên, ông vẫn chưa biết chắc là Hoa Kỳ đã thiên về ông, nếu không được Nhạ báo trước. Vì thế ông Thiệu mang ơn Nhạ một cách sâu đậm.

Ngày kế tiếp, Nhạ bảo Hòe vào gặp ông Thiệu một lần

nữa, khuyên ông Thiệu thể hiện thái độ tình cảm với Hồng Y Spellman. Đề nghị ông Thiệu gửi quà trả lễ Hồng Y Spellman, nhân dịp ông đến nhà thờ Bình An từ giã Linh Mục Quỳnh.

Nhận gói quà tên tay, Hồng Y Spellman cảm kích cảm ơn Nhạ và chuyển lời cảm ơn đến Ông Thiệu.

- Tôi muốn hỏi Giáo Sư, theo dự đoán ai sẽ là người lãnh đạo VNCH, sau khi bầu cử tổng thống?

Nhạ đã được O'Connor gợi ý trước đây nên trả lời ngay:

- Người lãnh đạo VNCH phải là con chiên của Chúa.

Hồng Y Spellman mỉm cười, đưa Nhạ danh thiếp và căn dặn:

- Có cần tham khảo gì, Giáo Sư cứ trực tiếp viết thư hoặc điện thoại cho tôi.

Nhạ khoe tâm danh thiếp này với ông Thiệu, mục đích là để ông Thiệu tin tưởng, kính nể Nhạ vì y đã được Hồng Y Giáo Chủ của Giáo Hội Hoa Kỳ đặt vào hàng tin cẩn.

Nhân dịp đầu năm Dương Lịch 1967, Nhạ ra lệnh Hòe liên lạc với ông Thiệu để đưa danh sách các linh mục ở Hoa Kỳ, đề nghị ông Thiệu gửi danh thiếp chúc mừng thu phục tình cảm của Giáo Hội Hoa Kỳ.

Tướng Thiệu làm theo đề nghị của Nhạ. Tỏ vẻ cảm động, biết ơn tấm chân tình của Nhạ, ông Thiệu mời Nhạ vào dinh Độc Lập bàn luận tình hình thế giới.

Nhạ phúc đáp là không thể vào dinh Độc Lập trong lúc này. Nếu ông Thiệu cần gì thì hãy liên lạc qua Linh Mục Nhuận, hoặc Hòe. Cần phải tránh cho những người đối lập, đặc biệt là Tướng Kỳ biết là Nhạ và Linh Mục Quỳnh đang bí mật ủng hộ ông Thiệu. Xem xong thư, ông Thiệu càng nể phục và mang ơn Nhạ nhiều hơn.

(Còn tiếp)

Giấc Mơ của Tôi

Cao Văn Hải, K25

*Thưa ấy,
Nương sản còn non,
Các em tôi còn thơ dại,
Chỉ mình tôi lớn,
Tôi đi Đà Lạt.*

Tôi nhập ngũ cuối năm 1968. Trong bốn năm quân trường, tôi mơ thành tráng sĩ. Tôi chơi nhiều vì nghĩ thân tráng sĩ không cần học giỏi. Và tôi học ít vì mãi mê đi thư viện. Trường Võ Bị có thư viện lớn nhất nước, tha hồ cho tôi đọc, tha hồ cho tôi khám phá cả thế giới.

Chủ Nhật, tôi thường đi ra phố cùng những tên bạn làm ra vẻ bất cần con gái chỉ để ăn phở (hai tiệm khác nhau), uống cà phê Tùng, đi bộ cho đến khi mỏi căng rồi leo lên xe bus về lại trường. Tôi, người trai mới lớn, lòng hớn hỡ với đất trời, say sưa ngắm nhìn các thiếu nữ rồi tha hồ mơ mộng khi về trường. Có những phiên gác khuya thời gian đi rất chậm, tôi không biết làm gì hơn ngoài chuyện đứng ôm súng mà thả hồn theo mơ. Con gái Đà Lạt má đỏ môi hồng tự trời. Con gái Sài Gòn trang điểm mắt xanh, môi đỏ, má hồng. Con gái Nha Trang mặn mà, phảng phất mùi thơm của gió biển.

Mùa Đông trời lạnh, tôi tự sưởi ấm mình bằng hình ảnh người con gái cuộn tròn trong chăn, ngủ rất an bình vì đêm nay có ‘oppa’ HC đứng gác cho em ngủ. Có điều hơi lạ là

trong lúc tôi đứng gác tại vọng gác của trường thế mà Đà Lạt, Sài Gòn, Nha Trang lại yên ổn để cho các nường đẹp của tôi say sưa giấc nồng. Các em gái nợ tôi nhiều mà các em đâu có biết.

Thời gian lặng lẽ trôi; tôi ăn cơm phạn xá ngày ba bữa; tôi đi học văn hóa ngày hai lần; tôi đi gác giặc cho các nường đẹp ngủ mỗi tuần và cứ thế số người mang ơn tôi nhiều vô số kể. Năm cuối, tôi khôn ra một tí. Tôi nhận ra chẳng có người đẹp nào đứng ra nhận món nợ từ trên trời rớt xuống (nợ ngủ!). Vô ơn thế là cùng. Cuối cùng, chỉ có tấm banner tại hồ Than Thở an ủi tôi chút đỉnh, “Người Trai Việt Có Lý Tưởng Quốc Gia”.

Ngày ra trường, tôi chọn Biệt Động Quân. Tráng sĩ phen này quyết sang sông. Đà Lạt có buồn thì tôi vẫn phải ra đi. Tôi đi về đồng bằng. Ngày hôm sau, tôi đi một vòng quanh chợ Hòa Bình để giã từ Đà Lạt. Tôi nghe lòng mình băng khuâng, bồi hồi. Té ra tráng sĩ cũng biết buồn. Để tự an ủi mình, tôi phịa ra chuyện nhất định là Đà Lạt phải buồn ngày tôi đi.

*Cứ đến tháng mười hai
Đà Lạt buồn không nói
Có đoàn trai bỏ núi
Ngón ngang những mối tình*

Thuở ấy, tôi mang lon Thiếu Úy mà lòng tự hào lớn như thể mình là Đại Tướng. Ngài Thiếu Úy BÐQ có mũ beret mới, quần áo rằn ri mới, giày trận tuy cũ nhưng bóng loáng vì mang từ quân trường về. Tôi ngênh ngang như thể là người về từ chiến trận.

Ôi thuở đại khờ! Mấy chục năm qua rồi mà lòng cũng còn nghe dị dị. Chỉ có mình tôi mù thôi còn thiên hạ ai ai nhìn vào đều biết tôi Thiếu Úy mới tò te. Tuy nhiên, trong chốn thiên hạ có một người mù giống tôi. Đó là chị Kim, người con gái không thêm bé bỏng nữa, nhất định ăn thật nhiều để lớn cho kịp hẹn hò ngày tôi ra trường. Tôi đi lính lòng mơ làm tráng sĩ, chị Kim coi tôi là anh hùng dẫu tôi chưa một ngày đánh trận. Thôi thì vì giấc mơ của em, anh cũng ráng làm anh hùng.

Những ngày phép qua mau và sau đó tôi đi trình diện đơn vị.

Trải qua khóa Rừng Núi Sinh Lầy ở Dục Mỹ, tôi đi thực tập chỉ huy tại Núi Dài với Tiểu Đoàn 42 BÐQ, tại Pleiyit với Tiểu Đoàn 23 BÐQ, và sau cùng về nhận đơn vị tại Tiểu Đoàn 30, Liên Đoàn 5 BÐQ ở An Lộc. Những tháng ngày ở An Lộc, tôi học hỏi được nhiều điều vì các đàn anh của tôi ai cũng tài giỏi và anh hùng. Tôi, đương nhiên chẳng út vì Khóa 26 chưa ra trường, chỉ biết dựa cột mà nghe lời sai bảo của các đàn anh thâm niên chiến trường. Tại đây, giữa những hoang tàn đổ nát của các nhà máy cao su, giữa những hố bom B52, tôi nhận ra giấc mơ nhỏ bé của tôi rất thực: *Tôi chiến đấu cho em thơ cắp sách đến trường, cho người thôn nữ giã gạo đêm trăng, cho người tôi thương no tròn giấc mộng...* (HC làm chuyện rất nhỏ; tráng sĩ làm chuyện rất to).

Trước mặt hàng quân, tôi làm ra vẻ rất cứng cỏi nhưng khi chiều về đứng ở đồi Gió nhìn trời cao đất lạ tôi mềm ra như nước. Khốn nỗi, An Lộc ngày nào không mưa thì cũng mây mù, cũng lại trời thấp đất lạ. Trời cao hay trời thấp thì đất vẫn lạ, tôi vẫn buồn. Tôi càng thấm thía nỗi buồn tiền đồn, đóng

chốt. Cũng may, tôi còn có tráng sĩ; tôi còn có chị Kim để thả hồn mơ mộng.

Ngày sắp mất nước, tôi đọc cuốn tiểu thuyết Dr. Zhivago, trong đó tôi đặc ý nhất câu:

“Người đàn ông đích thực là người chia sẻ số phận với đất nước mình.”

Tôi chia sẻ với đất nước gần hai năm tù dưới chế độ Cộng sản. Đời tôi trôi theo vận nước, không buồn, không tiếc rẻ. Cho tới một buổi sáng tôi thức dậy và nhận ra hai chân không cử động theo ý muốn. Tôi bị liệt. Tới đây thì tôi mới biết buồn, biết tiếc. Phải chi tôi nghe lời Đại Ca Nguyễn Xuân Thắng đi tản sớm cùng đại ca. Phải chi tôi nghe lời ông Tây Đen Robert đến địa điểm di tản của cơ quan DAO. Phải chi tôi cãi lời tráng sĩ. Phải chi đừng nhớ câu tiểu thuyết mắc dịch... Chỉ có chị Kim biết ơn thằng cha dịch chuyện,

“Chạy trời không khỏi nắng, số ông lấy tui.”

Mãi tới sau này tôi mới hiểu ra chuyện. Không phải bởi vì câu cải lương mắc dịch. Tôi không đi vì lòng tôi muốn ở lại. Tôi đã hứa làm anh hùng.

Tôi đã bại trận tình cờ như thể thi hành lệnh phạt. Không còn chuyện cứu nước, tráng sĩ hết việc làm. Tráng sĩ bỏ tôi đi lên ngàn, lên rú. Tôi ở lại, gặm nhấm nỗi nhục của tên lính thua trận. Tôi bị tổn thương nhiều, tuy nhiên có một điều tôi biết rất rõ: Không ai bỏ tù được giấc mơ của tôi.

Sacramento

BIA TƯỢNG NIỆM CỦA KHÓA 17

Võ Ý, K17

I/ Dẫn Nhập

Do sự vận động nhiệt tình và sự kết hợp của tất cả các Hội Đoàn người Việt tị nạn tại Tiểu Bang South Carolina, chính quyền địa phương cuối cùng đã công nhận Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ như là biểu tượng của tất cả người Mỹ gốc Việt đang sinh sống tại thành phố Greer của tiểu bang này.

Một ủy ban hỗn hợp Việt Mỹ được hình thành để tổ chức Lễ Khánh Thành Kỳ Đài và Lễ Thượng Kỳ Việt Nam Cộng Hòa tại công viên Victor Memorial Veterans Park.

Ủy ban gồm có Hội Cựu Quân Cán Chính VNCH South Carolina; Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Greenville, South Carolina; Hội Cựu Quân Nhân Hoa Kỳ; Đơn Vị Quản Lý Công Viên Chiến Thắng Disabled American Veterans Greer Chapter 39, và Trung Tâm Điều Hợp Vùng Đông Nam Hoa Kỳ (TTĐHĐN Hoa Kỳ) trực thuộc Tập Thể Chiến Sĩ Việt Nam Cộng Hòa (TTCS/VNCH).

Kể từ ngày 23 tháng 8 năm 2005, lá quốc kỳ VNCH vĩnh viễn tung bay trên bầu trời Greer bên cạnh lá quốc kỳ Hoa Kỳ tại công viên Chiến Thắng này. Đây là một Tin Vui và là một Chiến Thắng cho cộng đồng người Việt tị nạn Cộng Sản khắp

nơi nói chung và tại thành phố Greer SC nói riêng.

II/ Chinh Phu Tử Sĩ Mấy Người...

Bốn tháng sau ngày cử hành Lễ Thượng Kỳ VNCH, vào ngày 12 tháng 12 năm 2005, Đơn Vị Quản Lý Công Viên Chiến Thắng Greer lại ký văn thư chính thức cho phép cộng đồng người Mỹ gốc Việt tại Greer dựng bia tưởng niệm các Quân Cán Chính VNCH đã hy sinh vì Tự Do bên cạnh các bia đá ghi danh các tử sĩ Hoa Kỳ.

Trước tin vui bất ngờ này, CSVSQ Nguyễn Hữu Cang Khóa 17 Trường Võ Bị Quốc Gia, cũng là Trung Tâm Trưởng Trung Tâm Điều Hợp Đông Nam Hoa Kỳ (TĐHĐN) liền thông báo tin vui cho mọi tổ chức nội bộ biết thông qua các Đại Hội TTCS/VNCH Hải Ngoại và các cơ quan đoàn thể Quốc Gia khác qua Đài Phát Thanh VNCR.com, ...với ước mong tập thể QLVNCH được dịp thể hiện lòng biết ơn các đồng đội đã ngã xuống cho gia đình mình và biết bao gia đình khác được sống còn...

Chỉ có Hội Xây Dựng Nông Thôn hưởng ứng Thông Báo này. Hội đã gởi danh sách và chi phí cho ba chiến sĩ Xây Dựng Nông Thôn. Rất tiếc, lòng biết ơn này không thể thực hiện được vì điều lệ của công viên bắt buộc mỗi bia đá phải ghi danh ít nhất 57 tử sĩ.

Trước cơ hội bằng vàng, một ý nghĩ lóe lên trong đầu và chiến hữu Nguyễn Hữu Cang trình bày ý nghĩ lóe lên đó với một số đồng môn Khóa 17 tại San Jose, Bắc Cali. Thật không ngờ, các “Cùi K17” tại đây đồng ý trên nguyên tắc và các bạn ấy muốn tìm hiểu thêm chút đỉnh về tổ chức của công viên cũng như ngân khoản thực hiện bia đá...

Để thuyết phục đồng môn K17 khắp nơi, từ Hoa Kỳ, Úc Châu, Âu Châu và rải rác các châu lục khác, chiến hữu Nguyễn Hữu Cang và Ban Chấp Hành TTĐHĐN Hoa kỳ ra sức thực hiện một DVD, thu tất cả hình ảnh về địa điểm, cảnh trí của công viên Chiến Thắng cùng những thể thức và điều kiện giá

cả dự trừ để CSVSQ Trần Kim Hoàng, Đại Diện K17 Hải Ngoại, phổ biến trong nội bộ Khóa để tham khảo ý kiến.

Toán Quốc Quân Kỳ của Khóa 17.

Từ trái: Các NT Nguyễn Tiến Mão, Nguyễn Thông (đã mất), Nguyễn Quang Trung, Nguyễn Duy Diệm, Nguyễn Văn Lân.

Sau một thời gian sau, các đồng môn NV Xuân, TK Hoàng, NQ Trung, NT Mão... khuyến khích CSVSQ Cang cố gắng phác họa Bia Tưởng Niệm để anh em có khái niệm về tấm bia.

Thế rồi, hai cha con Xây Dựng Nông Thôn miệt mài tìm mẫu mã về Bia Tưởng Niệm. Cháu Thiên Phúc, K17/2, đã đóng góp nhiều ý kiến giá trị. Theo cháu thì chưa biết điều gì sẽ xảy ra trong tương lai, nhưng lá Quốc Kỳ và Bia Tưởng Niệm thì tồn tại muôn đời. Từ đó, Thiên Phúc đề nghị khắc tên các Bác đã hy sinh, cờ VNCH và tên của Trường Mẹ lên bia đá.

Xin mở ngoặc, Thiên Phúc là con gái rượu của ông bà Xây Dựng Nông Thôn. Từ lúc còn là học sinh Tiểu Học, ngoài sách vở nhà trường, cháu đã hỗ trợ cha và các chú bác trong cộng đồng địa phương, hạ cờ VC tại trường Union Park Elementary School tại Florida. Thiên Phúc lại giỏi về máy tính và máy móc điện tử và đã giúp cha hiệu quả trong lãnh vực này. Xin

đóng ngoặc.

Mẫu phác họa Bia Tưởng Niệm đã được các CSVSQ K17 góp ý, thêm bớt, chỉnh sửa thật hoàn mỹ. Song song với việc này, thư kêu gọi đóng góp của anh Đại Diện Khóa được gửi ra với lời lẽ chân thành và tha thiết...

III/ Những Điều Kỳ Diệu

Hầu hết đồng môn hưởng ứng lời mời gọi thiết tha này, nhất là các anh chị Bắc và Nam Cali. Đặc biệt, hầu hết quý phu nhân đều hưởng ứng nhiệt liệt. Cuối cùng, K17 quyết tâm thực hiện cho bằng được một Bia Tưởng Niệm nhằm thể hiện lòng biết ơn người nằm xuống và tình đồng đội đồng môn sâu kín.

Chiến hữu Cang, người khởi xướng Bia Tưởng Niệm vẫn ngày đêm ôm ấp, suy gẫm và sống chết với ước mơ của mình. Buổi sáng đi làm, anh cầu nguyện. Buổi chiều về nhà, anh cầu nguyện. Anh cầu nguyện anh hồn 79 tử sĩ Khóa 17 phù hộ cho lễ dựng Bia Đá tưởng niệm các anh được mọi bề trôi chảy.

Bạn Cang phối hợp với các hội đoàn Việt Mỹ tại địa phương để chọn ngày khánh thành Bia Tưởng Niệm, dự trù vào năm 2008 (sau hơn 2 năm khởi xướng). Ban đầu dự trù chọn ngày K17 ra trường, là ngày 30 tháng 3, nhưng không kịp. Cuối cùng, K17 chọn thứ bảy ngày 14 tháng 6 năm 2008 (ngày Hoàng Đạo), cận kề ngày Quân Lực 19/6, lúc 11 giờ trưa, giờ South Carolina.

Bạn Cang đã dựng một cột cờ trước sân nhà từ lâu. Cờ vàng ba sọc đỏ thân yêu đã tung bay trên cột cờ này cả chục năm nay. Mỗi ngày, chiến hữu Cang niệm hương dưới cột cờ thiêng liêng đó.

Lòng thành của anh đã được chứng giám như sau:

a/ Báo Mộng

Đồng môn K17 Đặng Đức Thắng (Bắc Cali), phụ trách thông tin liên lạc trong khóa qua điện thư. Anh Thắng đã gửi danh sách 79 tử sĩ đồng môn cho Khóa xem qua. Một tối, bạn

Cang nằm mộng thấy cố KQ Lê Hoàn Anh về báo mộng:

- “Ê Cang, tên tao là Lê Hoàn Anh chứ không phải Lê Hoàn Anh nghe mày!” (Nhắc lại Hoàn khác với Hoàn).

Hôm sau, bạn Cang đọc mail thì anh ngẩn ngơ! Hóa ra trong danh sách các tử sĩ, anh Thắng đã đánh sai chữ lót của bạn Lê Hoàn Anh.

Các CSVSQ Ngô Văn Xuân, Nguyễn Hữu Cang, và cháu Thiên Phúc - con gái CH Cang (từ phải).

b/ Trời Đất Chứng Giám

Trước ngày dự định cử hành lễ dựng Bia Tưởng Niệm, CSVSQ NV Xuân từ San Jose báo cho anh Cang biết, sẽ có mưa tại South Carolina trong tuần dự định làm lễ. Bạn Cang trả lời một cách tự tin:

- *Bạn yên tâm. Việc làm của chúng mình hợp với đạo lý thì Trời Đất sẽ phù hộ. Xin hãy cùng nhau cầu nguyện...*

Riêng phần mình, mỗi sáng vào lúc 5:15AM, trước khi đi làm, bạn Cang đều niệm hương các anh hồn tử sĩ QLVNCH và vong linh 79 tử sĩ đồng môn tại cột cờ trước nhà, cầu xin chư liệt vị phù hộ suông sẻ việc dựng Bia Tưởng Niệm tại công

viên Chiến Thắng South Carolina.

Màu nhiệm thay, ngày 14 tháng 6, trời không mưa tại địa điểm cử hành lễ như dự báo thời tiết, mà trái lại, trời nắng vàng tuyệt diệu!

Mới hay, có tin có lành!

IV/ Cảm Xúc Dâng Trào

*Bia Tưởng Niệm của Khóa 17 SVSQ/
TVBQGVN*

cột cờ tung bay ba lá cờ Việt Mỹ và Tiểu bang South Carolina.

- Hình tấm bia đá khắc tên 79 đồng môn vị quốc vong thân.
- Hình toán quốc quân kỳ do các bạn Nguyễn Thông, Nguyễn Quang Trung, Nguyễn Duy Diễm, Nguyễn Văn Lân và Nguyễn Tiến Mão thủ diễn.
- Hình tổng quát buổi lễ với đầy đủ quan khách và các hội đoàn bạn tại địa phương.

Niềm cảm xúc dâng trào với một chút tiếc nuối là mình đã bỏ qua cơ hội tham dự một biến cố trọng đại của Khóa 17 qua lễ dựng Bia Tưởng Niệm này. Niềm cảm xúc cũng là niềm tự hào về Khóa 17 Lê Lai đã mở đường cho chiến dịch Nhớ Ôn Tử Sĩ VNCH nói chung và Tử Sĩ Đồng Môn nói riêng.

Tại nhà Anh Chị N g u y ễn n Quang Trung, tôi được xem các tấm hình chụp trong Lễ Dựng Bia Tưởng Niệm. Có bốn tấm hình gây cho tôi nhiều cảm xúc:

- Hình ba

Tấm bia khắc tên 79 tử sĩ là một di tích hùng hồn nói về tình đồng đội đồng môn thiêng liêng mà K17 muốn gọi lại cho các thế hệ tiếp nối. Thế nào rồi các niên trưởng niên đệ của TVBQGVN cũng sẽ hỏi thăm về việc làm ý nghĩa này...

“Kính thưa anh linh liệt vị, các đồng môn K17 hiện tiền đang ‘mặt mặt’ và đang ‘gọi hồn’ liệt vị. Xin liệt vị quy tụ về an nghỉ tại công viên vĩnh hằng và yên bình này. Ngược lên bầu trời, liệt vị sẽ thấy cờ tổ quốc thân yêu, cờ vàng ba sọc đỏ tung bay. Quây quần với liệt vị là những đồng đội đồng môn thân yêu cùng chung một lý tưởng... Xin liệt vị sống khôn thác thiêng, độ trì cho chúng tôi, con cháu chúng ta đủ bền gan trao truyền cho đời sau, đủ quyết tâm dựng lại ngọn cờ Tự Do trên núi cũ sông xưa”

V/ Tạm Kết

Từ niềm cảm xúc đó, chúng tôi xin nói lời cảm ơn các đồng môn có trách nhiệm trong công trình đặc biệt này. Chắc hẳn các bạn đã lao tâm lao lực nhiều, kể cả chán nản và chịu đựng!

Một cách cụ thể, chúng tôi xin cảm ơn các bạn Cang, Hoàng, Mão, Thắng Đ, Trung, Diệm, Hiệp, Giác, Linh, Lãm, Lư, Mão, Lân, Thông Ng, Lân, Bóp, Ban,... đã khởi xướng, vận động, vẽ hình bia và thực hiện một nghi lễ trang trọng và cảm động.

Xin bắt tay cảm phục NV Xuân, đầu não của những văn từ hùng hồn, cảm động và thuyết phục liên quan giai đoạn vận động và lễ khánh thành Bia Tường Niệm trang trọng cảm động.

Đặc biệt, chúng tôi xin ghi nhận phẩm hạnh của cháu Thiên Phúc về lý tưởng quốc gia dân tộc cũng như tính kế thừa ý chí bất khuất của các bậc cha chú bác.

Trong niềm cảm xúc đó, chúng tôi ao ước sẽ có một dịp Họp Khóa 17 tại South Carolina để cả Khóa có dịp về thăm công viên Chiến Thắng, nơi dựng Bia Tường Niệm và thắp một nén hương lên Bia Đá khắc tên các đồng môn K17/ TVBQGVN

đã Vị Quốc Vong Thân.
Mong lắm thay!

Carona, CA 07/2008
Westminster, CA 06/2022

Niên Trưởng Nguyễn Văn Dục (Khóa 17 Võ Bị) trao thanh gươm cho hậu duệ Võ Hải, trong buổi Họp Mặt Khóa 17 Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam, với chủ đề “Theo Bước Chân Cha” (Thanh Phong/ Viễn Đông).